

Syriske kurdere: Mennesker der ikke eksisterer

Af Sherko Abbas, Kurdistan Observer, the Media Line, 30.03.2008

Marts måned bragte død og tortur over kurderne i stedet for den fejring af livet, som normalt bebuder det kurdiske nytår, der traditionelt bliver ihukommet på forårets første dag. Faktisk blev kurderne i alle fire dele af Kurdistan (Iran, Iraq, Syrien og Tyrkiet) i denne måned udsat for større lidelser end på andre tidspunkter fordi det der den måned, hvor kurderne fejrer deres nationaldag/det kurdiske nytår Newroz og er forsamlede for at protestere imod tyranni og undertrykkelse.

Det startede 12. marts 2004, da det kom til den første totale opstand i hele den kurdiske region i Syrien, hvor mere end 85 personer blev dræbt, hundreder blev såret og tusinder siden blev arresteret..... I 2005, 2006, 2007 og senest 20. marts 2008 blev der dræbt og såret kurdere i Newroz-perioden. Disse ramaskrig kommer fra et folk, der nægtes anerkendelse, de syriske kurdere. To gange i løbet af de senere måneder havde præsident Bashar Al-Assad muligheden for at skabe en løsning på genvordighederne for flere en den million statsløse mennesker, der i Syrien kæmper for at overleve uden statsborgerskab. Siden Saddfams Husseins fjernelse fra magten har hundred-tusinder af kurdere dagligt demonstreret i Syrien og krævet demokrati for alle syrere, indrømmelse af kurdernes rettigheder, afskaffelse af den etniske udrensning og indførelse af autonomi for den kurdiske region.

Hans undladelse af at gøre dette betyder fortsat barske eksistensvilkår for kurderne, der er frataget deres nationalitet trods det, at de har været bosiddende i Syrien siden en rum tid før oprettelsen af den moderne syriske stat. "Alt hvad jeg ønsker, er at få ret til min barndom", forklarede en dreng mig. Men uden bevis på statsborgerskab kan statsløse personer ikke nyde godt af deres basale rettigheder.

Kurdiske børn har ikke normal adgang til uddannelse og sundhedsvæsenet. For voksne kurdere er formel ansættelse i jobs en umulighed. De kan ikke rejse frit omkring i landet og langt mindre i udlandet. Nogle sætter livet på spil i farlige og bekostelige forsøg på at finde en vej ud af Syrien. I det hele taget støder kurdere i Syrien på hindringer hvad angår at sikre deres rettigheder, men de statsløse er i en speciel situation. De må ikke eje ejendom, have pas, stemme, være ansat i offentlige embeder eller have jobs inden for visse erhverv. Man kan finde en læge som gadesælger af te og en lærer, der transporterer melsække. Børnearbejde er ikke ualmindeligt og de unge kurdere kan se frem til at blive bomuldsplukkere, cigaretsælgere og skopudsere.

De kan ikke få fødevarerhjælp eller blive indskrevet på offentlige hospitalet. Statsløse kurdere opstod som fænomen i 1962, da der blev gennemført en folketælling i den nordøstlige region, angiveligt for at kunne identificere "fremmede infiltratorer", som havde krydset den tyrkiske grænse siden 1945. Der var faktisk tale om et led i kampagnen for at "arabisere" dette ressourcerige område, der dengang primært var beboet af ikke-arabere og kurdere. Det var en vilkårligt gennemført folketælling som følge af hvilken brødre fra samme familie, født i den samme syriske landsby blev registreret på forskellig vis. Fædre blev til udlændinge, mens deres sønner bibeholdt deres statsborgerskab, eller omvendt. Kurdere, der havde gjort tjeneste i den syriske hær mistede deres statsborgerskab, mens familier, der kunne bestikke embedsmændene beholdt deres.

Som følge heraf blev flere end 120.000, eller mere end 20% af Syriens daværende kurdiske befolkning statsløse. Nogle blev også fordrevet for at give plads til arabiske bosættelser. Tusinder gik om aftenen i seng som syrere og vågnede op til ikke længere at have syrisk statsborgerskab. De blev "fremmede" (eller på arabisk "ajanib") i deres eget land. Med tiden er de de-nationaliserede syriske kurdere antal vokset til flere end 300.000. Uden lovmæssige bånd til noget som helst land er de statsløse ifølge international lov. Statsløse kurdere bringes især i harnisk over de inhumane restriktioner af deres ret til at indgå ægteskab. Mange par bliver af staten anset for at være enlige og som følge deraf afskåret fra at få deres børn indskrevet i offentlige registre, endsige booke et hotelværelse. Flere end 100.000 msktoumeen (børn født i ikke-anerkendte ægteskaber, der ikke har nogen identitetsdokumentation overhovedet) syner ikke i det offentlige liv og bliver udsat for myndighedernes overgreb.

Med så få valgmuligheder for at overleve, søger mange statsløse kurdere bedre vilkår i udlandet og løber meget store risici for at forlade Syrien og betro deres sikkerhed til menneskesmuglere og betale fra \$ 3.000 til \$ 12.000 til gangsterkæder ud fra en tro på, at genvordighederne ved at leve illegalt i andre lande vil være at foretrække frem for deres håbløse situation i Syrien. Nogle få søger endog international beskyttelse som flygtninge.

Op gennem årene har der været masser af muligheder for at løse den statsløse syriske befolknings problemer. Efter opstanden i 2004 i den kurdiske region og i en tale, der markerede begyndelsen på hans anden periode som præsident, sagde præsident Al-Assad: "Der er i Syrien enighed om, at behovet for at få løst problemet vedrørende folketællingen fra 1962". Han fortalte parlamentet at en ny lovgivning var under udarbejdelse,

I slutningen af 2007 berettede det syriske nyhedsbureau SANA, at præsident Al-Assaf havde givet ordre til, at der skulle uddeles identifikationskort til flere end 20.000 druiske indbyggere i Golan-højderne, som har afslået at modtage israelsk statsborgerskab for at "understrege de syriske residents tilhørsforhold til det syriske Moderland".

Det har noget ironisk over sig præsident at Al-Assad tilsyneladende med et enkelt pennestrøg kan udstede statsborgerskab til én gruppe, men har behov for års undersøgelser for at udstede statsborgerskab til langvarigt boisiddende kurdere. Forsøg på at opmuntre Syrien til at leve op til sine internationale forpligtelser bliver nødt med indholdsløse løfter og ligeegyldigt ignoreret.

Det burde anerkendes at kurderne er det største politiske bagland i Syrien, der stræber efter demokrati og en ny syrisk forfatning. De er villige til at gøre hvad det kræver at bringe demokrati til Syrien og indføre en føderal regering, som er villig til at beskytte alle minoriters rettigheder. Præsident Al-Assad burde straks tage skridt til at sikre statsløse personer statsborgerskab i overensstemmelse med Artikel 3 i den Syriske Nationalitetslov og dets forpligtelser ifølge international lov.

USA burde antage en politik, der er tilstrækkeligt seriøs til at engagere den syriske regering indtil ethvert menneskes menneskerettighed til en nationalitet bliver stadfæstet.

Sherkoh Abbas er formand for Kurdistan National Assembly og Syria